

בש"פ 1010/24 - פלונית נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1010/24

לפני: כבוד השופטת ג' כנפי-שטייניץ

המבקשת: פלונית

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למתן רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט א' אברבאנל) מיום 31.1.2024 בעמ"י 75677-01-24

בשם המבקשת: עו"ד לורה בר אלון; עו"ד אנה בריל

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט א' אברבאנל) מיום 31.1.2024 בעמ"י 75677-01-24, בגדרה התקבל ערר המשיבה על החלטת בית משפט השלום בירושלים (השופט ג' ארנברג) במ"י 66928-01-24 מאותו היום.

2. הרקע הרלוונטי לבקשה פורט בהחלטתי מיום 30.1.2024 בבש"פ 980/23. אציין אך בתמצית כי המבקשת נעצרה ביום 28.1.2024 בחשד לתקיפת אחותה ואחינה (להלן: המתלוננים), ובית משפט השלום, בהחלטה תמציתית, הורה על שחרורה ללא תנאים (מ"י 66928-01-24). ערר על החלטה זו התקבל, בהחלטתו של בית המשפט

המחוזי (השופט י' מינטקביץ) מיום 30.1.2024, אשר הורתה על שחרורה של המבקשת ככל שתעמוד בתנאים שונים, בהם הרחקה מהמתלוננים עד ליום 7.2.2024 (עמ"י 70032-01-24). עוד קבע כי ככל שהמבקשת לא תעמוד בתנאי השחרור שנקבעו בהחלטתו, תובא לפני שופט ביום 31.1.2024. בקשת רשות ערר שהגישה המבקשת על החלטה זו נדחתה בהחלטתי בבש"פ 980/24. בהמשך לאמור, ומשלא עמדה בתנאי השחרור, הובאה המבקשת ביום 31.1.2024 לפני בית משפט השלום בירושלים שהורה שוב על שחרורה של המבקשת ללא תנאים.

3. גם על החלטה זו הגישה המשיבה ערר לבית המשפט המחוזי, אשר נדון באותו היום. בהחלטה מפורטת שניתנה בתום הדיון קיבל בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט א' אברבנאל) את הערר, באופן שתנאי השחרור שנקבעו על-ידי בית המשפט המחוזי ביום 30.1.2024 יעמדו בעינם, לרבות הרחקה של המבקשת מהמתלוננים. בית המשפט המחוזי התייחס למכלול נסיבותיה האישיות המורכבות של המבקשת. עם זאת קבע, כי בשל סמיכות הזמנים לאירוע נכון היה להורות על שחרורה של המבקשת בתנאים מגבילים. זאת, לנוכח קיומו של סיכון ממשי להישנות מעשי האלימות כלפי המתלוננים המתגוררים בסמיכות למתלוננת, ואף להחרפתם. כן צוין כי בנסיבות העניין תקופת ההרחקה עליה הורה בית המשפט המחוזי היא מידתית, ויש בה כדי למתן את מידת המסוכנות של המבקשת, בטרם תשוב לביתה.

4. בבקשה שלפניי עותרת המבקשת להשבת החלטת בית משפט השלום על כנה, באופן שהמבקשת תשוחרר ללא תנאים. גם בבקשה זו, עומדים באי-כוחה על מצבה הנפשי המורכב, ועל נסיבותיה האישיות אשר אינן מאפשרות פתרון דיור חלופי לתקופת הרחקה מן המתלוננים. בנסיבות אלה, נטען כי החלטת בית המשפט המחוזי היא בבחינת "גזירה שלא ניתן לעמוד בה", וכי הרחקה של המבקשת מהמתלוננים מחמירה עמה באופן בלתי מידתי. כן נטען כי החלטת בית המשפט המחוזי מתעלמת מן העובדה שהמתלוננים והמבקשת מתגוררים בשתי דירות נפרדות המאפשרות הפרדה ביניהם.

5. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, וכן בהחלטות בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי, לא ראיתי להיעתר לבקשה.

כלל הוא כי בקשת רשות לערור תיבחן לפי אמת מידה מצמצמת, ולפיה תינתן רשות לערור רק במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית או ציבורית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או כאשר מתקיימות נסיבות ייחודיות המעלות חשש לעיוות דין המצדיקות התערבות (ראו: בש"פ 5678/18 מדינת ישראל נ' שבו, פסקה 11 (26.7.2018); בש"פ 2714/21 רצון נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (26.4.2021); בש"פ 2092/22 ואקנין נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (24.3.2022)). בחינת הבקשה לפי אמות מידה אלה מעלה כי זו אינה באה בגדרם של אותם מקרים חריגים.

עניינה של המבקשת נבחן פעמיים על-ידי שני מותבים שונים של בית המשפט המחוזי, אשר נתנו דעתם למכלול ההיבטים הכרוכים בהכרעה, בהם קיומו של חשד סביר, רמת מסוכנותה של המבקשת ותנאי החלופה. בית המשפט המחוזי, בהחלטתו מושא הבקשה, לא התעלם ממצבה המורכב של המבקשת, וציין בהחלטתו כי "המצב המתואר על-ידי הצדדים אכן טרגי". עם זאת מצא, על רקע התפרצותה האלימה של המבקשת כלפי המתלוננים, כי יש בביטול תנאי שחרורה כדי להעמיד את המתלוננים "בסיכון ממשי". למסקנה זו הגיע לאחר ששמע גם את עמדת המתלוננים. לא שוכנעתי כי בנסיבות העניין שלפניי, יש לבית משפט זה יתרון על פני בית המשפט המחוזי בהערכת החלופה, באופן המצדיק בחינת עניינה של המבקשת בגלגול שלישי.

הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, כ"ג בשבט התשפ"ד (2.2.2024).

שׁוֹפֵט
